

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Š. M.**, bytom Z., proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Drieňová 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SVS-230-2010/00741 z 18. marca 2010 a iné, na odvolanie žalobkyne proti uzneseniam Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/62/2010-28 z 29. septembra 2010 a č. k. 11S/62/2010-33 zo 06. decembra 2010 a o námietke navrhovateľa na zaujatosť sudkyne Krajského súdu v Trenčíne JUDr. V. H., takto

### r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/62/2010-28 z 29. septembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/62/2010-33 zo 06. decembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Konanie o vylúčení predsedníčky senátu Krajského súdu v Trenčíne JUDr. V. H. z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11S/62/2010 **z a s t a v u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

### O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým uznesením Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovanej podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) s poukazom na § 103 OSP a 54 ods. 2

a § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „správny poriadok“). Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že pred začatím konania vo veci samej krajský súd skúmal splnenie zákonných podmienok na začatie konania a keďže v správnom súdnictve preskúmava súd v zmysle § 247 ods. 2 OSP zákonnosť správnych rozhodnutí, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov nadobudli právoplatnosť a žalobca svoje odvolanie proti prvostupňovému správne rozhodnutiu podal oneskorene, krajský súd dospel k záveru, že postup žalovaného, ktorý oneskorene podané odvolanie žalobcu vybavil len neformálne prípisom zo dňa 18.03.2010, postupoval v súlade so správnym poriadkom.

Keďže žalobca proti prvostupňovému rozhodnutiu nepodal včas odvolanie, prvostupňové rozhodnutie sa stalo dňa 22.12.2009 právoplatným, a tým nejde o správne rozhodnutie, ktoré možno preskúmať podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 246c ods. 1 a § 146 ods. 1 písm. c/ OSP, pretože bolo konanie zastavené.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie trvajúce na preskúmaní rozhodnutia VVS B/2009/00131-035 AP11, 2008/124 Hv. vydaného Obvodným úradom Považská Bystrica 23.11.2009, žiadajúc uznanie podania „odporu“ (správne malo byť „odvolanie“) po lehote podľa § 54 ods. 3 správneho poriadku z dôvodov, že je toho názoru, že svoju žiadosť o preskúmanie napadnutého rozhodnutia podal včas, t. j. do 15 dní od jeho doručenia, nakoľko, keď písomnosť prevzal, rozumel poučenie, že ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia tak, že toto sa vzťahuje len na prípad, ak by adresát zásielku neprevzal vôbec. On však písomnosť prevzal, pričom ju možno prevziať do 18 dní od jej uloženia. To podľa žalobcu znamená, že keď je tam uvedená takáto doba uloženia, tak ak by si písomnosť prevzal v posledný deň uloženia, napríklad v čase niekoľko minút pred tým ako sa zatvára pošta, tak už by nemal žiadnu možnosť dať proti takto prevzatému rozhodnutiu odpor, lebo by to nebolo do 15 dní od uloženia, čo nemá logiku. Pokiaľ si v úložnej dobe adresát prevezme písomnosť musí mať aj čas na jej obsah reagovať.

Bol toho názoru, že poučenie o doručení musí byť jasné, aby sa nedalo chápať dvojzmyselné.

Žiadal, aby mu bolo uznané podľa § 54 ods. 3 správneho poriadku, že „odpor“ bol podaný včas, nakoľko poučenie o podaní odporu bolo uvedené dvojzmyselné, že ho pochopil nesprávne. Dodal, že neskoršie prevzatie rozhodnutia si nezavinil svojim pričinením.

Je vdovec a 15 rokov sa staral sám o štyri deti. V súčasnom období má ešte jednu 15-ročnú nezaopatrenú dcéru, o ktorú sa stará sám od jej 10-tich mesiacov. Aby uživil rodinu pracuje v Českej republike, kde sa väčšinu času zdržiava a domov chodí len pokiaľ mu to práca dovolí. Bol toho názoru, že aj ak by mu podľa § 54 ods. 3 správneho poriadku nebolo vyhovené, tak rozhodnutie žiada aj tak zrušiť, nakoľko celé konanie voči nemu bolo vedené v rozpore so zákonom.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie uviedol, že zastáva názor, že krajský súd postupoval v súlade so zákonom, keď konanie v právnej veci žalobcu zastavil. Poukázal na to, že žalobca podal odvolanie proti rozhodnutiu Obvodného úradu Považská Bystrica, pracovisko Púchov, odboru všeobecnej vnútornej správy. Číslo: VVS B/2009/00131-035 AP 11, 2008/124 Hv. z 23. novembra 2009 oneskorene, preto žalovaný v súlade s § 60 správneho poriadku preskúmal oneskorené odvolanie z dôvodu, či neodôvodňuje obnovu konania alebo zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Keďže však žalovaný nezistil pri aplikovaní hmotnoprávneho predpisu, na základe ktorého Obvodný úrad Považská Bystrica, pracovisko Púchov, odbor všeobecnej vnútornej správy, rozhodoval, ani z jeho postupu, dôvody na začatie konania o zrušenie alebo zmenu rozhodnutia Obvodného úradu Považská Bystrica, pracovisko Púchov, odboru všeobecnej vnútornej správy. Číslo: VVS B/2009/00131-035 AP 11, 2008/124 Hv. z 23. novembra 2009 v mimo odvolacom konaní podľa § 65 a nasl. správneho poriadku alebo obnovu konania podľa § 62 správneho poriadku, odpovedal žalobcovi formálnym listom č. SVS-230-2010/00741 z 18. marca 2010.

Poukázal na to, že nevie ovplyvniť spôsob, akým si žalobca vyložil zmysel poučenia o možnosti podať opravný prostriedok. Znenie poučenia v rozhodnutiach žalovaného je v súlade so zákonom a je rovnako záväzné pre všetkých účastníkov konania v konaniach pred žalovaným. Žalovaný postupoval pri posudzovaní podania žalobcu v rámci priestupkového konania v súlade s § 24 ods. 2 správneho poriadku, preto neexistujú dôvody na zrušenie napadnutého uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/62/2010-28 z 29. septembra 2010. Navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť a odvolanie žalobcu zamietnuť.

Uznesením, č. k. 11S/62/2010-33 zo 06. decembra 2010 krajský súd uložil žalobcovi poplatkovú povinnosť za odvolanie vo výške 33 eur.

Včas podaným odvolaním proti tomuto uzneseniu žalobca namietal, že žiadal preskúmať aj zákonnosť vedenia celého procesu voči nemu a vytýkajúc krajskému súdu, že sa nezaoberal všetkým, čo on vo svojej žiadosti žiadal a toto neprešetril, mal za to, že znova platiť za to isté je protizákonné a považuje to za okrádanie.

Zároveň v tomto podaní vzniesol námietku zaujatosti sudkyne JUDr. V. H. žiadajúc túto vylúčiť z prejednávania tohto prípadu, nakoľko podľa žalobcu JUDr. V. H. nemá záujem túto vec objektívne prešetriť a napriek tomu, že nič nespravila žiada za to peniaze. V ďalšej časti podanie žalobcu obsahuje urážky sudkyne.

JUDr. V. H. sa k vznesenej námietke zaujatosti vyjadrila tak, že vo veci zaujatá nie je a žalobcu pozná len ako účastníka konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenia krajského súdu spolu s konaním, ktoré im predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniam žalobcu nemožno priznať úspech.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca podal dňa 28.06.2010 na Krajskom súde v Trenčíne „žiadost“ o preskúmanie rozhodnutia č. VVS B/2009/00131-035 AP11, 2008/124 Hv. vydaného Obvodným úradom Považská Bystrica preskúmaného Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekciou verejnej správy pod číslom SVS-230-2010/00741 a jeho zrušenia vo všetkých bodoch.

Obsahom pripojeného administratívneho spisu mal najvyšší súd preukázané, že rozhodnutím č. VVS B/2009/00131-035 AP11, 2008/124 Hv. z 23. novembra 2009, Obvodný úrad Považská Bystrica ako správny orgán prvého stupňa uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a uložil mu pokutu vo výške 30 eur a povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16 eur. Obvodný úrad Považská Bystrica takto rozhodol po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia vo veci č. VVS B/2009/00131-020 AP11, 2008/124 Hv. z 23. februára 2009 rozhodnutím žalovaného pod. č. SVS-230-2009/011162/TKP z 10. júla 2009.

Rozhodnutie bolo žalobcovi doručované spôsobom podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku, keď prvý neúspešný pokus o doručenie bol vykonaný dňa 02.12.2009 (streda), opakované doručenia dňa 03.12.2009 (štvrtok) a ten istý deň – 03.12.2009 bola zásielka uložená. Žalobca síce rozhodnutie prevzal osobne dňa 09.12.2009 (streda), však v zmysle § 24 ods. 1 veta tretia rozhodnutie Obvodného úradu Považská Bystrica bolo potrebné považovať za doručené dňom 07.12.2009 (pondelok) a keďže žalobca proti nemu odvolanie podal až 28.12.2009 (utorok), stalo sa tak po uplynutí pätnásťdňovej odvolacej lehoty stanovenej v § 54 ods. 2 správneho poriadku. Dňom 22.12.2009 nadobudlo právoplatnosť.

Z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by sa žalobca nezdržiaval v mieste svojho bydliska, zásielky od Obvodného úradu Považská Bystrica v predmetnom administratívnom konaní preberal včas, napr. na termín 19.10.2009, na ktorom sa mal oboznámiť so všetkými skutočnosťami tvoriacimi podklad pre rozhodnutie sa ospravedlnil z dôvodu zahraničnej cesty v čase od 18.10.2009 do 22.10.2009, o čom preložil aj elektronickú letenku, a okrem invektív voči zamestnancom obvodného úradu tiež uviedol, že „cestu nebude rušiť pre takú hlúposť, ktorá nemá v právnom štáte obdobu“.

Podľa § 24 ods. 1 správneho poriadku ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Citované zákonné ustanovenie upravuje spôsob tzv. náhradného doručenia. Ide o právnu fikciu, že za podmienok ustanovených v zákone sa zásielka považuje za doručenú, aj keď to v skutočnosti tak nie je. Takýmto spôsobom možno písomnosť doručiť len za predpokladu, že adresát sa v mieste doručenia zdržiava, avšak nebol zastihnutý. Ak sa adresát v mieste doručenia z akýchkoľvek dôvodov nezdržiava, zásielku treba vrátiť správne orgánu ako nedoručiteľnú. Opačný postup by mohol byť dôvodom aj na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. c/ správneho poriadku.

Trojdnňová lehota začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po upovedomení adresáta o uložení písomnosti. Ide o zákonnú lehotu, ktorú správny orgán nemôže predĺžiť.

Podľa § 60 správneho poriadku odvolací orgán je povinný preskúmať i oneskorené odvolanie z toho hľadiska, či neodôvodňuje obnovu konania alebo zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

V súlade s citovaným zákonným ustanovením žalovaný odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Obvodného úradu Považská Bystrica č. VVS B/2009/00131-035 AP11, 2008/124 Hv. z 23. novembra 2009 preskúmal v rámci mimo odvolacieho konania a dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa sa riadil právnym názorom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej tiež „ministerstvo“) vysloveným v rozhodnutí č. SVS-230-2009/011162/TKP z 10. júla 2009, odstránil nedostatky zistené v predchádzajúcom odvolacom konaní, zistil spoľahlivo skutkový stav veci, rozhodoval na základe vykonaných dôkazov a pri vydaní rozhodnutia postupoval v súlade so zákonom. Poukázal tiež na to, že námietky voči vec prejednávajúcim zamestnancom Obvodného úradu Považská Bystrica Mgr. H. a JUDr. H. boli riešené samostatne v konaniach o vylúčení zamestnanca a opodstatnenosť námietok žalobcu sa nepreukázala ani v jednom prípade a že preskúmaním duševného stavu týchto pracovníkov, čo žalobca tiež požadoval, sa ministerstvo nemôže a ani nebude zaoberať. Taktiež žalovaný poukázal na to, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ani nenavrhol vykonať žiadne nové dôkazy. Žalovaný teda nezistil ani z podania žalobcu ani zo súvisiaceho spisového materiálu dôvody na začatie konania o zrušenie alebo zmenu rozhodnutia Obvodného úradu Považská Bystrica č. VVS B/2009/00131-035 AP11, 2008/124 Hv. z 23. novembra 2009v mimo odvolacom konaní podľa § 65 správneho poriadku alebo na obnovu konania podľa § 62 správneho poriadku. Týmto žalovaný považoval podanie žalobcu (oneskorene podané odvolanie) za vybavené s konečnou platnosťou, čo mu oznámil listom z 18.03.2010 pod č. SVS-230-2010/00741.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (*rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov*) je, aby pri rozhodnutí

správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

To znamená, že predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť

Musí ísť o rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť až po povinnom využití riadneho opravného prostriedku v správnom konaní. I keď pojem riadneho opravného prostriedku správny poriadok nepozná, výrazom riadne opravné prostriedky sa majú na mysli tie opravné prostriedky v administratívnom procese, ktorými sa napáda prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu (odvolanie, rozklad, námietky, sťažnosť alebo iný podobný úkon, ktorým sa sleduje napadnutie správneho rozhodnutia). Riadnym opravným prostriedkom ale nie návrh na obnovu konania, preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ani protest prokurátora.

Ak konanie prebehlo na správnom orgáne riadne v dvoch inštanciách, pod pojmom rozhodnutie vydané v správnom konaní treba v zmysle § 247 ods. 2 chápať rozhodnutie správneho orgánu prvého aj druhého stupňa ako jeden celok.

V zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri napr. rozhodnutia vo veciach sp. zn. III. ÚS 43/03, I. ÚS 3/01, I. ÚS 37/95) požiadavka zakotvená v čl. 46 ods. 2 ústavy tiež nemôže byť závislá od toho, v akom type (druhu) správneho konania (riadneho alebo mimoriadneho) sa rieši spor o právo, ktorý vzhľadom na svoju povahu nemôže byť vylúčený z právomoci súdu.

Z týchto dôvodov môže byť predmetom preskúmania súdom aj právoplatné rozhodnutie správneho orgánu vydané v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Vyrozumenie podávateľa podnetu o tom, že správny orgán nezistil dôvody na zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 správneho poriadku alebo na obnovu konania podľa § 62 správneho poriadku je však len oznámením, ktoré preskúmaniu súdom v správnom súdnictve nepodlieha (bližšie pozri R 51/1995).

Za týchto okolností tak, ako to uviedol vo svojom rozhodnutí i krajský súd, chýba v danej veci rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom preskúmania v správnom súdnictve

na základe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti OSP, a preto bolo dôvodné konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastaviť.

Námietku žalobcu vznesenú v odvolaní, že poučenie o doručení musí byť jasné, aby sa nedalo chápať dvojzmyselné, najvyšší súd považoval za irelevantnú, nakoľko poučenie o opravnom prostriedku v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu je dostatočne jasné i dostatočne zrozumiteľné.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení.

K námietke žalobcu, že pracuje v Českej republike, kde sa väčšinu času zdržiava a domov chodí len pokiaľ mu to práca dovolí, treba uviesť, že túto skutočnosť žalobca v celom administratívnom konaní nespomínal a táto ani z obsahu administratívneho spisu pokiaľ ide preberanie zásielok žalobcom, ako je už uvedené aj vyššie, nevyplýva a nespomína ju žalobca ani v samotnej žalobe. Ako je tiež uvedené vyššie, ak by žalobca preukázal, že sa v čase doručovania rozhodnutia Obvodného úradu Považská Bystrica č. VVS B/2009/00131-035 AP11, 2008/124 Hv. z 23. novembra 2009 nezdržiaval v mieste svojho bydliska, mohol by ešte podať návrh na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. c/ správneho poriadku z dôvodu, že sa mu nesprávnym postupom správneho orgánu odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu proti uzneseniu krajského súdu uloženiu povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, treba uviesť, že táto povinnosť žalobcovi vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ a ods. 4 zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) a vzniká podaním odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa (§ 5 ods.1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch).

Keďže námietky žalobcu proti uloženiu povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vznesené v jeho odvolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 06. decembra 2010, č. k. 11S/62/2010-33 nebolo možné z hľadiska vzniku poplatkovej povinnosti za odvolanie považovať za dôvodné, Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 OSP i toto označené uznesenie krajského súdu.

Ohľadne námietky zaujatosti rovnako vo veci konajúcej predsedníčky senátu Krajského súdu v Trenčíne JUDr. V. H., ktorú žalobca vzniesol po vydaní rozhodnutia súdom prvého stupňa, zaoberal sa ňou najvyšší súd ako súd odvolací v rámci prieskumu napadnutých rozhodnutí ako predbežnou otázkou.

Podľa § 14 ods. 1 OSP sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 OSP).

Citované zákonné ustanovenie § 14 ods. 3 OSP výslovne vylučuje, aby by dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci boli okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci. S účinnosťou od 15.10.2008 sa rozšírilo negatívne vymedzenie okolností, na ktoré súd neprihliada pri rozhodovaní o vylúčení sudcu tak, že ako dôvod pochybnosti o sudcovej nezaujatosti bol vylúčený dôvod spájaný s jeho rozhodovaním v iných veciach.

V námietke zaujatosti preto účastník nemôže ako dôvod použiť nielen okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci ale od 15.10.2008 ani okolnosti spočívajúce v jeho nespokojnosti alebo jeho nesúhlase s rozhodnutím sudcu v inej veci.

Keďže najvyšší súd dospel k záveru, že k záveru, že námietka vylúčenia sudcu je neprípustná a rozhodnutia prvostupňového súdu boli potvrdené, čím nebolo potrebné rozhodnúť o nevyhlásení predsedníčky senátu Krajského súdu v Trenčíne JUDr. V. H. z prejednávania a rozhodovania danej veci meritórnym výrokom, najvyšší súd konanie

o námietke zaujatosti zastavil (§ 104 ods. 1 OSP a § 211 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol konaní o odvolaní úspešný a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobcu žiadne trovy konania nevznikli, ani si ich neuplatnili.

**P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.**

V Bratislave 27. januára 2011

**JUDr. Jana Baricová, v. r.**  
**predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková